

TEDEN VZGOJE 2025

1. 9. 2025 do 7. 9. 2025

Društvo
katoliških
pedagogov
Slovenije

v sodelovanju s

Komisijo
za šolstvo
pri SŠK

in

Slovenskim
katehetskim
uradom

Pedagogi upanja, romarji upanja

Teden vzgoje, ki ga Društvo katoliških pedagogov Slovenije (DKPS) pripravlja v sodelovanju s Slovenskim katehetskim uradom (SKU), nosi naslov Pedagogi upanja, romarji upanja. Je pravzaprav logično nadaljevanje lanskega, kjer smo se posvetili molitveni pripravi na vstop v jubilejno sveto leto 2025. Večji del svetega leta pade pod preteklo šolsko leto. Za novo, 2025/2026, tako lahko rečemo, da bomo v njem deloma še sejali, deloma pa že želi sadove tega svetega leta.

Papež Frančišek je na božični večer v Vatikanu odprl svetoletna vrata in temu je sledilo odprtje mnogih svetoletnih cerkva po vsem svetu. Papež pa je štirim »klasičnim« svetim vratom v Rimu dodal še ena, prav posebna, svetoletna vrata v zaporu Rebibbia v Rimu. Ob tem je dejal: »Na široko odpreti vrata je lepa gesta, a pomembnejši je pomen tega: odpreti srce.« Nato je nadaljeval: »Odprta srca. To je tisto, kar počne bratstvo. Zaprta in otrdela srca ne pomagajo živeti. In zato imamo milost jubileja, ki vrata srca odpira za upanje. Upanje nikoli ne razočara!« Tudi v vzgojno-izobraževalnem procesu se pojavljajo vrata, ki so posebna. Vrata šole, vrata učilnice, zbornice, zakaj ne tudi jedilnice kot prostora srečevanja. Vrata domov otrok in mladih, skozi katera včasih ne smemo vstopiti, spet drugič tja težko prodremo. Vrata domov pedagoških delavcev in drugih zaposlenih v vzgoji in izobraževanju, vrata, ki sprejemajo na eni strani obup, težo vzgojno-izobraževalnega procesa in vse lepote, ki jih to delo prinaša.

Verjamem, da smo preko jubilejnega svetega leta stopili kot romarji upanja v različna romarska središča, marsikdo tudi skozi svetoletna vrata v Rimu. A kot je dejal papež Frančišek, so pomembnejša odprta srca. Milost jubileja odpira vrata srca za upanje. In če bomo na široko odprli vrata srca, potem se bo spremenilo, tako verjamemo in upamo, tudi vse tisto, kar se skriva za vrati učilnice, zbornice, jedilnice, domov otrok in mladih, pedagoških delavcev in še bi lahko naštevali.

Pedagogi smo sami po sebi romarji upanja. V upanju sejemo, vzgajamo, se trudimo ... Kot je napisal celjski škof Maksimilijan v svojem prispevku, mora postajati pedagog bolj kot prinašalec znanja pričealec upanja.

Naj k temu prispeva tudi letošnje gradivo, ki so ga pripravili pisci iz celjske območne skupnosti DKPS, njihov škof Maksimilijan in SKU. Prinaša konkretne izkušnje in sadove svetega leta. Pripravili smo tudi prošnje, ki zajemajo vse vpletene v vzgojo in izobraževanje, po drugi strani pa so povezane s svetim letom. Na začetku sta še blagoslov šolskih torb in šolskega leta ter molitev v jubilejnem letu, ki ju lahko prav tako vključite v bogoslužje.

»Odprta srca. To je tisto, kar počne bratstvo.« Odprimo vrata naših prostorov vzgojno-izobraževalnih ustanov z odprtim srcem in pedagogi upanja bodimo romarji upanja.

Matevž Vidmar, koordinator Tedna vzgoje

BLAGOSLOV ŠOLSKIH TORB IN ŠOLSKEGA LETA

Nebeški Oče, prosimo te, blago + slovi šolske torbe,
učence, ki jih bodo nosili in se vse leto marljivo učili.
Blago + slovi vzgojitelje, učitelje, katehete in starše,
ki se trudijo za napredek in razvoj učencev.

Naj vsi spoštujejo drug drugega in vedno bolj spoznavajo
Tvojo veličino, lepoto, modrost, dobroto in ljubezen.

Naj živijo srečno in polno življenje. Po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

MOLITEV V JUBILEJNEM LETU

Nebeški Oče, vera, ki si nam jo dal v tvojem Sinu Jezusu Kristusu,
našem bratu, in plamen ljubezni, ki ga je Sveti Duh izlil v naša srca,
naj v nas prebujata blagoslovljeno upanje v prihod tvojega kraljestva.

Naj nas tvoja milost preobrazi, da bomo marljivo gojili seme evangelija,
ki bo prekrasilo človeštvo in ves svet, ko zaupno pričakujemo novo nebo in novo zemljo,
na kateri bodo premagane sile zla in se bo za vselej razodela tvoja slava.

Naj milost jubileja v nas, romarjih upanja,
oživlja hrepenenje po nebeških dobrinah
in na ves svet izliva veselje in mir našega Odrešenika.

Tebi, blagoslovljeni in večni Bog, bodi hvala in slava na veke vekov.

Amen.

Ponedeljek, 1. 9. 2025

Upanje pa ne osramoti (Rim 5,5)

Če kaj odlikuje kristjana, je to upanje, bi lahko rekli. Res je, da imamo kristjani največjo zapoved ljubezni in da si želimo slediti Jezusovemu navodilu: »Bodite popolni, kakor je popoln vaš nebeški Oče.« (Mt 5,48) Toda ti dve načeli postavljata življenjsko letvico tako zelo visoko, da bi lahko marsikdo obupal, ko si prizadeva, da bi ju dosegel. Pomislimo samo na razmere v šolskih učilnicah: koliko neželenih krivic, ocen, ki so bolj ali manj subjektivne, podzavestnega odziva do tistih bolj ali manj simpatičnih ... Pomislimo na katehetske skupine in skupine odraslih, katerih člani smo: koliko spontanih človeških odzivov na sočloveka se dogaja v nas (lahko glasno, lahko pa čisto tiho ali prikrito v srcu...). Seveda jih ne gojimo, pridejo pa ... Pomislimo na svoje družine, domače, ki bolj ali manj uspešno prenašajo naše posebnosti, mi pa nekako skušamo shajati z njihovimi posebnostmi ... Seveda nismo ponosni na svoje odzive zaradi zamere, prizadetosti ..., zgodijo pa se. In ko slišimo Jezusova vabila Samarijanu: »Pojdi in tudi ti tako delaj!« ali grešnici: »Pojdi in ne greši več!« ali ko v ušesih zazvenijo blagri iz Govora na gori, takrat skoraj nezavedno sklonimo glavo, pogledamo naokrog v tihi skesanosti in si rečemo: »Saj si želim, pa ...« Prav takrat pa nas potolaži kolerično odločen Pavel, ki ve, da »upanje ne osramoti, ker je Božja ljubezen izlita v naša srca po Svetem Duhu, ki nam je bil dan.« Sprejeli smo Svetega Duha pri obhajanju zakramenta svetega krsta, bili v njem potrjeni pri sveti birmi, ob vsaki molitvi se obračamo nanj, ker verujemo, da v nas kliče »Aba, Oče« (Gal 4,6). Zato smemo, moramo in moremo upati, da je letvica zastavljena v dosegljivi višini. Zato si bomo tudi v prihajajočem katehetskem in šolskem letu prizadevali za ljubezen, potrpežljivost, mir, dobrohotnost in samoobvladovanje, ker verujemo, da upanje ne osramoti.

s. mag. Magda Burger ND, Slovenski katehetski urad

Ponedeljek, 1. 9. 2025 - PROŠNJE

Ob začetku šolskega leta na oltar položimo naše skupne prošnje.

- 1. Dobri Bog, prosimo te za vse vrtčevske otroke, šolarje, dijake, študente in druge vpletene v vzgojno-izobraževalni proces, blagoslovi njihovo delo, trud in notranjo rast.*
- 2. Dobri Bog, naj se vzgojitelji, učitelji, profesorji in drugi zavedajo svoje vloge pri vzgoji mladih, naj vse preveva, da smo romarji upanja.*
- 3. Dobri Bog, daj staršem vztrajnosti in poguma, da bodo svoje otroke vzgajali za dobre, odgovorne državljane in kristjane.*
- 4. Dobri Bog, naj odgovorni v politiki in družbi spoznajo pomen vzgoje v današnjem času.*
- 5. Dobri Bog, v svojem usmiljenju sprejmi k sebi vse rajne iz naših družin.*

Torek, 2. 9. 2025

Gospod, moja moč in rešitev moja si

»Gospod, moja moč in rešitev moja si. Zakaj bi se bal?« je bil psalm, ki je odzvanjal s cerkvenega kora ob nedeljah in me že kot osnovnošolko napolnil z mirom, močjo in upanjem. Izmenjevanje moškega in ženskega zbora, ki sta se združila v mogočen refren, me je popolnoma prevzelo in morda nevede tudi začrtalo mojo poklicanost glasbi. Velikokrat pravijo: Kdor poje, dvakrat moli. In res je tako. Kot pevka in učiteljica petja moram imeti pred nastopi in koncerti veliko zaupanja, da se bo vse dobro izšlo, da je bilo dovolj vaj. Velikokrat se zgodi kaj nepričakovanega in ne moreš računati le nase. Potrebuješ pomoč od zgoraj. Ko se prepustiš božji milosti in pomoči in veruješ, da resnično prejemaš pomoč, se zgodijo neverjetne stvari. Čudeži. Svojega duha moraš napolniti z vero tako močno, da NE preprosto ne bo mogoč. V pomoč so nam misli v Svetem pismu: »Vse premorem v Njem, ki mi daje moč. Kjeroli boš hodil, bo s teboj Gospod, tvoj Bog. Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo, prošnjo in zahvaljevanjem.«

Mojca Hladnik, učiteljica na Glasbeni šoli Celje

Torek, 2. 9. 2025 - PROŠNJE

V drugem dnevu Tedna vzgoje, v jubilejnem letu, v Božje naročje izročamo naše najmlajše.

- 1. Jezus, prosimo za vse otroke v vrtcih. Naj v njih vzklije seme vere v tvojo neizmerno dobroto.*
- 2. Jezus, prosimo za vse vzgojiteljice in vzgojitelje, ki se dnevno srečujejo z otroki, da bi mogli v njih videti romarje upanja za prihodnost.*
- 3. Jezus, prosimo za vse ostale zaposlene v vrtcih, ki poskrbijo, da otroci živijo v varnem, čistem in mirnem okolju, blagoslavlja jih pri njihovem delu.*
- 4. Jezus, prosimo za vse politike in druge, ki odločajo o delovanju vrtcev. Daj jim modrosti Svetega Duha, da bi spoznali pomembnost raznovrstne in kvalitetne predšolske vzgoje.*
- 5. Jezus, prosimo za vse rajne, ki so bili zaposleni v vrtcih. Njihovo nevidno delo poplačaj z večnim življenjem.*

Sreda, 3. 9. 2025

Romarji upanja – Z nami je zdaj in vekomaj

Na stenskem plakatu v učilnici je puščava, po njej pa stopata dva človeka. Njuni glavi sta dvignjeni in hrbta vzravnana. Drža izraža pripravljenost iti naprej kljub puščavi. Od kod jima pogum?

Od kod pogum učitelju, da vsako šolsko uro znova stopi pred recimo 28 mladih src in jih usmeri v delo?

Pogum se rojeva v upanju, da delam prav. Kažipot mojega prav so odnosi. Prve odnose sem spoznavala ob mami in očetu, ki sta mi povedala tudi za Jezusa in Boga ter me učila moliti. In s tem sta mi razkrila vir upanja za vse življenje.

Če prisluhneš srcem učencev, je šola pravzaprav prostor nenehnega upanja in molitve. Mladi upajo, da bo ... in prosijo, da bi to bilo. Tako zorim kot učiteljica v nenehnem tihem, pogosto nezavednem, dialogu mladih s tistim, kar nas presega vse. Od tod moje upanje – moj Bog in moj Gospod je nenehno navzoč. In ko je kdaj dan videti kot puščava, zapuščen od Boga, vprašam z Jezusovimi besedami: »Zakaj si me zapustil?« in nekje v meni se vsakič znova oglasi: »Nisem te zapustil, tu sem zdaj in vekomaj.« Gospod je torej moj pastir, nič mi ne manjka (Ps 23), od tod upanje, ki ga lahko delim s tabo.

Ksenija Fänrich V., učiteljica na OŠ Nazarje

Sreda, 3. 9. 2025 - PROŠNJE

V tretjem dnevu Tedna vzgoje in v jubilejnem letu izročamo na oltar vse, ki delujejo v osnovnih šolah.

- 1. Naš Učitelj Jezus, prosimo te, da bodo otroci v osnovnih šolah rasli tudi na duhovnem področju.*
- 2. Naš Učitelj Jezus, naj se starši katoliških družin zavedajo pomena duhovne rasti in naj svoje otroke vodijo k zakramentalnemu življenju, vsi, tudi neverni, pa naj vzgajajo otroke v duhu upanja na boljšo prihodnost.*
- 3. Naš Učitelj Jezus, daj, da se bodo učitelji zavedali, da s svojim življenjem in zgledom prinašajo med otroke krepost upanja.*
- 4. Naš Učitelj Jezus, blagoslovi vse, ki nasprotujejo krščanskim vrednotam, da bodo postali odprti za konstruktivni dialog.*
- 5. Naš Učitelj Jezus, sprejmi vse rajne, ki so bili zaposleni v osnovnih šolah, povrni jim za njihovo delo.*

Četrtek, 4. 9. 2025

V vsakem človeku je razpon »od pekla do nebes«

Moja izkušnja vere, ki mi pomaga živeti kot »pedagog in romar upanja«, temelji na mnogih dogodkih, tako preživljanja otroštva v družini, druženja s sošolci in prijatelji v osnovni šoli, na dobrih zgledih duhovnikov in katehistinj v domači župniji sv. Cirila in Metoda, na nepozabnih letih rasti v mladinski in študentski skupini v domači župniji, ob doživljanju naravnih procesov (delo na kmetiji, letni časi, preizkušnje in smrti), posebej pa sta me v mladosti zaznamovala dva svetnika.

Po zaslugi prvega, meni dragega svetnika Ignacija Lojolskega in katehistinje Angele Knaflič sem svoj 18. rojstni dan dočakal na duhovnih vajah v tišini v Stični. Prav v tem času se je poslovil tudi p. Simon Ašič. V teh dneh se je vera staršev preobrazila v osebno vero in zavezo za vse življenje. Duhovne vaje je vodil p. Jože Roblek. Takrat sem doživel Boga kot Ljubezen, od katere nas ne more nič več ločiti.

Drugi svetnik je bil Frančišek Asiški, po zaslugi katerega in navdihujočih patrov kapucinov na duhovnih vajah v Assisiju sem se naučil, da sta molitev in življenje lahko tudi hvalnica Bogu – da molitev ni zgolj prošnja, ampak tudi in predvsem zahvaljevanje.

Kasneje me je oblikovalo še več različnih skupin in tesnih prijateljev, med vsemi pa najbolj žena in otroci, ki so moj kažipot k večnosti, sicer bi se vmes že kdaj izgubil.

Moje pedagoško delo in odnose z mladimi ter s sodelavci pa določa spoznanje, da je v vsakem človeku razpon »od pekla do nebes«. To spoznanje mi poleg življenjskih izkušenj potrjujejo tudi trije citati iz Svetega Pisma:

1. »In Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril: moža in ženo ju je ustvaril.« (1 Mz 1,27)
2. »Kajti prah si in v prah se povrneš.« (1 Mz 3,19)
3. »Če namreč ljubite tiste, ki vas imajo radi, kakšno zasluženje imate?« (Mt 5,46)

Te besede govorijo same zase in v temelju določajo moje pedagoško delo, moj odnos do ljudi in do stvarstva.

Samo Repolusk, ravnatelj Škofijske gimnazije Antona Martina Slomška Maribor

Četrtek, 4. 9. 2025 - PROŠNJE

Danes se v prošnjah spomnimo vseh, ki so vpeti v srednješolsko izobraževanje.

1. *Bog, Sveti Duh, navdihuj srednješolce v rasti in pri sprejemanju življenjskih odločitev.*
2. *Bog, Sveti Duh, blagoslavljal profesorje pri njihovem delu, da bodo dober zgled dijakom, ki so jim zaupani.*
3. *Bog, Sveti Duh, opogumljal starše, da bodo vztrajni pri vzgoji svojih otrok v njihovem najstniškem obdobju.*
4. *Bog, Sveti Duh, razsvetljuje odgovorne, da bodo omogočili, da postanejo srednje šole prostor svobodnega kritičnega razmišljanja in upanja, da lahko naredimo ta svet lepši in boljši.*
5. *Bog, Sveti Duh, naj bodo v Očetovo naročje sprejeti vsi, ki so obiskovali srednje šole, predvsem tisti, ki so prag večnosti prestopili v mukah osebnih stisk.*

Petek, 5. 9. 2025

Pedagogi upanja, romarji upanja

Biti sejalec upanja v teh težkih prelomnih časih bi moral biti izziv za vsakega kristjana tako v družini, službi in vsakdanjem družbenem življenju. K temu me je močno nagovoril pokojni sveti oče, papež Frančišek, ki pravi, da biti romarji upanja pomeni prenoviti naše krščansko življenje. Biti romarji upanja pomeni tudi skupaj hoditi v Cerkvi, a prav tako imeti pogum in iti ven, na srečanje z drugimi. Prinašati upanje pomeni svetu ponuditi živo besedo, ki je ukoreninjena v evangeliju, ki tolaži in odpira nove poti.

Pri svojem skoraj štiridesetletnem pedagoškem delu se kot učiteljica in sedaj ravnateljica srečujem z mnogimi travmami mladostnikov in staršev. Spoznala sem, kako pomembno je biti sejalec upanja in pri tem pričeti pri sebi. Vprašam se, kaj lahko mi, odrasli, ki smo utrjeni v veri, naredimo kot sejanci upanja za mlade in starše v šoli. Blaženi Anton Martin Slomšek je dejal: »Če hočeš druge vneti, moraš sam goreti.« Kako preprosto se sliši, a vendar od nas zahteva tehten premislek. Pri tem je zelo pomembno, da se zavedamo, da imamo kot pedagog izjemno vlogo, saj smo lahko sejanci upanja ali pa sejanci obupa. V resnici pa gre za preproste stvari, kako začutiti stisko, biti čuječ, imeti empatijo, pokloniti topel pogled, sprejeti mlade takšne, kot so, in biti sočuten na vsakem koraku ... Pri tem imamo pedagogi močno oporo v Bogu, ki nam daje moč preko vsakdanje molitve. Le zaupati in verjeti moramo, da vse premoremo v Njem, ki nam daje moč. Zato se prepustimo sv. Duhu, da nas vodi. Takšno ravnanje dela čudeže, zato upanje umre zadnje. Le tako bomo lahko pedagogi sejanci upanja, vere in ljubezni.

Štefanija Kos Zidar, direktorica in ravnateljica Šole za hortikulturo in vizualne umetnosti Celje

Petek, 5. 9. 2025 - PROŠNJE

Veliko mladih v času vzgojno izobraževalnega sistema svoj primarni dom zamenja za dijaški oz. študentski dom. Danes prosimo zanje:

- 1. Nebeški Oče, naj bodo odnosi med dijaki, študenti in zaposlenimi v domovih pristni in domači.*
- 2. Nebeški Oče, prosimo te za vse vzgojitelje in zaposlene v domovih, da bi mogli varovancem stati ob strani tudi na duhovni ravni.*
- 3. Nebeški Oče, prosimo te za vse starše, predvsem srednješolcev, da bi znali svojim otrokom pustiti, da prinesejo v družbo upanje na boljši jutri.*
- 4. Nebeški Oče, blagoslovi vse zaposlene v domovih pri njihovem delu, predvsem pri tistem, ki se ga ne vidi.*
- 5. Nebeški Oče, v svoj objem sprejmi vse pokojne dijake, študente in zaposlene v dijaških in študentskih domovih.*

Sobota, 6. 9. 2025

Upanje najbolj prinašam s tem, da se zavedam Božjega izvora

Večkrat se sprašujem, kako prinašati upanje staršem otrok, ki so na skrajni strani Gausove krivulje, v tistih nekaj odstotkov otrok, ki niso zmogli programa osnovne šole – ali pa ga zaradi večjih težav v razvoju sploh niso poskusili in so pristali v lažjem programu. Negotovi, včasih prestrašeni, pridejo skozi naša vrata. S tem da jih najprej sočutno in pozorno poslušamo, jim damo čas in potrpežljivo odgovarjamo na njihova vprašanja. Vsakič znova doživljamo, kako se neuspeh lahko globoko zareže v mišljenje in doživljanje učencev. Občudujem naše zaposlene, ki s potrpežljivostjo in strokovnostjo skušajo dvigniti posameznika, mu pomagati in dati upanje, da začuti, da je lahko uspešen in vreden. Veliko lepih zgodb imamo, a nismo vseмогоčni, včasih tudi ne gre. Takrat v polnosti čutimo strokovno in človeško nemoč. To so trenutki, ko še posebno potrebujemo upanje, ki nas dvigne in spodbudi za nadaljnje korake. Ali ne dela Bog prav tega, da dviguje nas in po naših sposobnostih najmanjše brate in jih dela vredne in spoštovane? Upanje je prav to, da ne izgubimo vere v posameznika, čeprav je videti še tako nepomemben. Upanje najbolj prinašam s tem, da se zavedam Božjega izvora, da me to osrečuje in daje globok notranji mir. Upajoči človek je vesel, a ne zato, ker je brez skrbi in težav, ravno tako jih ima, morda še večje, ampak ve, da je vir njegovega veselja gotovost, da je Božji otrok in da Bog skrbi zanj – ne samo na duhovnem področju, ampak celostno - na vseh poteh življenja.

Milena Četina, šolska svetovalna delavka

Sobota, 6. 9. 2025 - PROŠNJE

Študentje začenjajo akademsko leto mesec kasneje. V procesu študija se še vedno oblikujejo njihove osebnosti. Danes prosimo zanje:

- 1. Gospod Jezus, daj, da bodo študentje pri svojem študiju odkrivali, kako lahko prispevajo k oblikovanju družbe, ki prinaša upanje v vse pore našega življenja.*
- 2. Gospod Jezus, prosimo, da bi mogli znanstvenoraziskovalni delavci s svojim delom prispevati k pravičnejši in boljši družbi.*
- 3. Gospod Jezus, naj se vsi zaposleni v visokem šolstvu zavedajo svoje odgovornosti, vestno izpolnjujejo svoje naloge ter skrbijo za razvoj profesionalne etike.*
- 4. Gospod Jezus, prosimo te, da bi mediji in širša družba znala sprejemati argumente stroke.*
- 5. Gospod Jezus, povrni z večnim življenjem vsem, ki so s svojim znanstvenoraziskovalnim delom prispevali k razvoju in blaginji naše družbe.*

Učitelj, pričevalec upanja

Vzgoja je vedno dejanje upanja, ki sedanost prepleta s prihodnostjo, je dejal pokojni papež Frančišek udeležencem svetovnega srečanja vzgojiteljev decembra leta 2020. Samo bistvo krščanske eksistence lahko najbolj izrazimo s Pavlovo triado vera, upanje in ljubezen, ki zajema celotno dimenzijo človekovega bivanja: njegov izvor, sedanost in prihodnost. Nosilno vlogo pri udejanjanju krščanske eksistence pa ima upanje. To ni vrlina, ki bi si jo človek pridobil s pridnostjo in lastnim naporom, ampak raste iz odnosa do poosebljenega upanja, ki je postalo realno v Jezusu Kristusu, učlovečenem Sinu Boga Očeta. Bog je namreč vstopil v svet po Sinu, da bi človek lahko postal svoboden, to je Božji, kakor razlaga apostol Pavel Galačanom: »Ko je nastopila polnost časa, je Bog poslal svojega Sina, rojenega iz žene, rojenega pod postavo, da bi odkupil tiste, ki so bili pod postavo, da bi mi prejeli posinovljenje.« (Gal 4,4-5) Pomagati človeku k rasti v odnosih za svobodno in integralno osebnost pa je najvišje poslanstvo krščanskega učitelja in pedagoga – spremljevalca in vzgojitelja.

Prvi model takšnega učitelja je Jezus sam. Svojim učencem ni razlagal nauka, ampak jih je uvajal v *skrivnost*, to je v *življenje Božjega kraljestva*. Učenje se je dogajalo preko odnosov z njim. Zato jih je poklical predvsem z namenom, da bi bili z njim (Mr 3,14). Šele v odnosu z njim so lahko izkušali skrivnost Božjega kraljestva (Mr 4,11), to je novega življenja, ki jim ga Bog podarja. V šoli učenčevstva so morali pridobiti tri temeljna izkustva, da se je lahko v njih utrdilo upanje v to novo življenje, v katerega so bili poklicani: 1) Izkustvo poklica: Nekdo jih je osebno izbral in jih poklical, nekdo jih želi in jih ljubi takšne, kot so; 2) Izkustvo odnosa: Nekdo jih nagovarja in posluša, je z njimi v odnosu, je navzoč; 3) Izkustvo poslanstva: Nekdo jih pošilja, jim zaupa in jim daje edinstveno nalogo in poslanstvo.

Tudi v današnji družbi je poslanstvo pedagoga dragoceno in pomembno. A bolj kot učitelj mora biti spremljevalec. Bolj kot prinašalec znanja mora postajati pričevalec upanja.

Maksimilijan Matjaž, celjski škof

Nedelja, 7. 9. 2025 - PROŠNJE

V vzgojno-izobraževalni proces je vpetih mnogo nevidnih delavcev, ki na poti vzgoje opravljajo pomembno delo. Danes se spomnimo vseh:

- 1. Sveti Duh, blagoslavljal vse, ki skrbijo za otroke in mlade z vsakodnevnimi obroki. Naj svoje delo opravljajo z upanjem in ljubeznijo.*
- 2. Sveti Duh, daj moč vsem, ki kljub nizkim plačam vsakodnevno vztrajajo pri čiščenju in urejanju okolja, v katerem naši mladi živijo.*
- 3. Sveti Duh, daj dar modrosti vsem svetovalnim in drugim strokovnim delavcem, ki skušajo tistim, ki imajo manj talentov ali pa so ti drugačni, pomagati v osebni rasti ter prinašati razloge za upanje za njihovo prihodnje življenje.*
- 4. Sveti Duh, nakloni vztrajnost vsem administrativnim delavcem, ki delujejo v vzgoji in izobraževanju in sadov svojega dela velikokrat ne vidijo.*
- 5. Sveti Duh, nakloni polnost večnega življenja vsem rajnim delavcem v vzgoji in izobraževanju, predvsem tistim, ki na polnost odrešenja še čakajo.*

